

Arrest

nr. 212 186 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A bus 6
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 waarbij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie niet in aanmerking wordt genomen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2018.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...)toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 september 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 november 2018, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 13 september 2018 opgenomen grond, stelt deze dat er sprake is van een overmachtssituatie. Zij licht toe dat de raadsman bij wie de verzoekende partij initieel woonplaatskeuze deed in het raam van de procedure zich tussen 7 juli 2018 en 12 augustus 2018 in het buitenland bevond en dat hij dadelijk na zijn terugkeer in België, in antwoord op de aangetekende brief van de Raad met de vraag of de wens bestond om een synthesememorie neer te leggen, een brief aan de Raad overmaakte waarin hij aangaf geen synthesememorie te willen indienen. Zij legt ter terechtzitting een stuk neer waaruit blijkt dat de dominus litis op 2 augustus 2018 vanuit Armenië naar Rhodos reisde en dat hij op 12 augustus 2018 vanuit Rhodos terugkeerde naar Armenië.

Allereerst merkt de Raad op dat op basis van de ter terechtzitting verschaftte toelichting en het voorgelegde stuk niet kan worden geconcludeerd dat de kennisgeving van het schrijven van de Raad van 30 juli 2018 op een latere datum dan deze die blijkens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in aanmerking moet worden genomen gebeurde en dat de termijn dus niet op deze datum begon te lopen.

Daarnaast moet worden geduïd dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT EN G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Een advocaat weet of behoort te weten dat hem steeds procedurestukken kunnen worden toegestuurd die vervaltermijnen doen ingaan. Het komt een advocaat, bij een langdurige afwezigheid, dan ook toe de nodige schikkingen te treffen om de opvolging van de zaken waarin hij optreedt te verzekeren. Een advocaat kan dan ook niet voorhouden dat het feit dat hem tijdens zijn vakantie in het buitenland door de Raad een procedurestuk werd overgemaakt een onvoorzienbare gebeurtenis is.

De door de raadvrouw van de verzoekende partij gedane uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat er sprake is van een overmachtssituatie.

